

BIG CHIEF Cercle Cultural

15 d'abril 1988
10 de la Nit **Caixa de Pensions**

Semblava que fos ahir quan es reprenia el cicle "Ara Jazz-5", amb un concert molt rodó dels "Pegasus", en el qual tots varem disfrutar pels descosits, amb un Cercle ple de gom a gom.

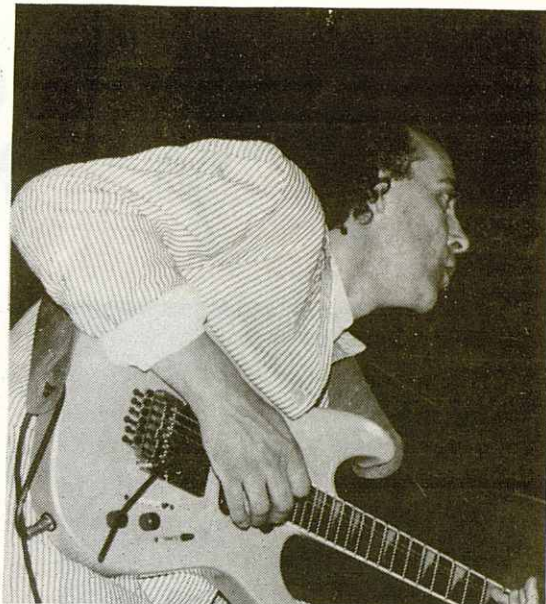
D'això fa sis mesos, i ara ens trobem en el penúltim d'aquest cicle, en el que hi ha hagut per tots els gustos, clàssics, moderns, comercials i experimentals, vaja, per sucra-hi pà!!!.

"Big Chief" és una banda molt potent, amb una formació autènticament internacional (Espanya, Anglaterra, Zimbabwe i Estats Units). Quatre bons instrumentistes, afincats a les nostres contrades, amb un denominador comú: considerar com a base i fonament de la música moderna, aquesta branca tan singular i enèrgica, que és el "Blues".

Abans de tirar endavant cal esmentar, que al Cercle hi havia força gent, i que tots varem gaudir d'una audició portada al límit, i en la que s'ha de fer una petita diferència: El concert va constar de dues parts, una primera amb autèntiques i genuines peces de blues, i una segona, utilitzant aquest com a base o suport, per crear uns altres temes, amb un clar regust de "Rock", i potser un xic més comercials.

Tots ho sabem, el blues es passió, esquinsament, i voluptuositat; les notes i les lletres ens mostren petites històries de la vida quotidiana, amb una forta càrrega d'ironia i d'humor. La mateixa cadència, els compassos, el cant, tota ella ens transporta, cap a universos gentils i apassionats, llençant un crit esferidor, d'alegries i tristeses, alliberant l'esperit captiu del negre.

I per això, no hi ha com tenir una veu ben esstripada (recordem la del senyor Joe Cocker), com la de Neil Geoffrey, que va fer d'ella, en tot moment motiu de comentari i de lloança, i com també l'excel·lent treball en l'execució amb la guitarra rítmica, portant perfectament els temes de la vetlla, a bon port.

Un bon baixista, Steve De Swardt, molt actiu i eficaç, premen amb sentiment el seu instrument, amb unes carícies que feien sonar les notes, com si es tornessin gemecs, que juntament amb el bateria Julian Vaugham, vital i contundent, encoixinaven la tasca, del rítmic i vocal, i del solista Javier Mas.

Deliberadament, em deixo per l'últim el que potser va estar el millor, ja que el llistó va posar-se molt alt, degut a que els demes membres, no quedaven pas molt enrera. Javier Mas, solista de guitarra, va sorprendre a propis i estranys. No em quedo curt si afirmo que va estar fabulós, en tots els moments de la nit, oferint molts cops un acompanyament precís i vigorós, i uns solos atapeïts d'una força il·limitada, molt ben construïts i amb una pulcritut exagerada. Sencillament fenomenal.

Amb tot va esser un esplèndid i molt rodó concert de BLUES en majúscules, a on va sortir tot de límits. Els músics, disfrutant veritablement de tot el que oferien al públic reunint, que una i altre vegada, amb un entusiasme inesgotable, aplaudien, cantaven, i s'il·lusionaven, tot plegat per passar una estona molt saludable, ben farcida d'emocions, passions i satisfaccions.

Gràcies amics, per els exquisits moments, que ens vareu fer passar.

Sort, salut, feina... i endavant!.